

Οικολογική Κρίση (Τιμόθεος Παπασταύρου, Πτυχιούχος της Ανώτατης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε τα τελευταία χρόνια είναι η οικολογική κρίση και τα περιβαλλοντικά προβλήματα τα οποία ταλανίζουν τον πλανήτη μας. Οι οικολογικές αλλοιώσεις υπήρχαν από πάντοτε και προερχόταν είτε από φυσικές καταστροφές και αλλαγές στο περιβάλλον, όπου αυτόματα δημιουργούσαν κάποιες νέες οικολογικές ισορροπίες στη φύση, είτε από την αλόγιστη εκμετάλλευση του φυσικού περιβάλλοντος από τον άνθρωπο ώστε να καταφέρει να ικανοποιήσει τις ανάγκες του, χωρίς να υπολογίζει την καταστροφή που προκαλεί. [3]

Η οικολογική κρίση οφείλεται στην ρήξη των σχέσεων του ανθρώπου με την φύση, μια ρήξη η οποία κάνει την εμφάνιση της με την έννοια του ανθρωποκεντρισμού, όπου ο άνθρωπος θεωρεί την φύση ως μια φυσική εργαλειοθήκη την οποία μπορεί να χρησιμοποιεί αλόγιστα. Από τα αρχαία χρόνια ο άνθρωπος άρχισε σταδιακά να εκμεταλλεύεται την φύση ώστε να μπορεί να επιβιώσει και να πολλαπλασιαστεί. Στην συνέχεια και με την πάροδο του χρόνου η σταδιακή αύξηση του πληθυσμού, αναλογικά αύξησε και την εκμετάλλευση των φυσικών πόρων ώστε να μπορούν να καλυφθούν οι ανάγκες των ανθρώπων χωρίς όμως να γίνονται προσπάθειες για επανέλθει η ισορροπία στην φύση. Το πρόβλημα της οικολογικής κρίσης λαμβάνει τεράστιες διαστάσεις μέσω της επιστημονικής και τεχνολογικής εξέλιξης, αφού δημιουργήθηκαν προβλήματα όπως η ρύπανση του εδάφους, λόγω των χημικών λιμασμάτων που χρησιμοποιούνται για την αύξηση της παραγωγής τροφίμων αλλά και η ρύπανση του αέρα από τους εργοστασιακούς ρύπους που παράγονται ασταμάτητα, και με την σειρά τους επιβαρύνουν το φαινόμενο του θερμοκηπίου, με συνέπεια την συνεχόμενη υπερθέρμανση του πλανήτη. Το σημαντικότερο όλων όμως είναι τα περιβαλλοντικά ατυχήματα, όπως το 1986 στην Ουκρανία με την έκρηξη ενός από τους 4 πυρηνικούς αντιδραστήρες του σοβιετικού εργοστάσιου Chernobyl, όπου εξάπλωσε ένα ραδιενεργό νέφος σε ακτίνα 2.000 χιλιομέτρων και είναι υπεύθυνο για έναν τεράστιο αριθμό ασθενειών που προκάλεσαν οι παρενέργειες αυτής της καταστροφής. Με τους γρήγορους ρυθμούς της τεχνολογικής ανάπτυξης στα μέσα του 18ου αιώνα έχουμε την εμφάνιση της βιομηχανικής επανάστασης η οποία σύμφωνα με τον Suermann είναι η πρώτη και

σημαντικότερη αιτία των οικολογικών προβλημάτων. Την ίδια άποψη έχει και ο Leiperto, οποίος θεωρεί υπεύθυνο το στυλ των βιομηχανικών χωρών για την καταστροφή του πλανήτη. [4] Τέλος ακόμη ένας σημαντικός παράγοντας στην δημιουργία των οικολογικών προβλημάτων είναι η απουσία περιβαλλοντικής πολιτικής αλλά και ορισμένα συμφέροντα τα οποία υπάρχουν πίσω από την μη τήρηση της νομοθεσίας ή της παραβολής των ποινών σε όσους προκαλούν καταστροφές στο περιβάλλον.

Από θεολογική άποψη τα οικολογικά προβλήματα θεωρείται πως αντανακλούν την εσωτερική κρίση του ανθρώπου με τον εαυτό του, μια κρίση η οποία γεννάτε εξαιτίας της άρνησης του θείου θελήματος από τον ελεύθερο άνθρωπο, με αποτέλεσμα ότι συμβαίνει στον άνθρωπο να αποτυπώνεται στην κτίση αλλά και το αντίστροφο. [5] Ένα από τα μεγαλύτερα σφάλματα του ανθρώπου ήταν η κατάχρηση εξουσίας που ασκούσε στα ζώα αλλά και στην φύση θεωρώντας πως είναι ανώτερος, ξεχνώντας όμως πως δεν είναι αφεντικό της φύσης αλλά απλώς συνεχιστής της κατά το θέλημα του θεού, γεγονός το οποίο τον οδήγησε σε αρκετές καταστροφές, των οποίων δέχθηκε τις συνέπειες. [6] Σημαντικές είναι οι κατηγορίες του επιστημονικού κλάδου προς τον χριστιανισμό, αρχικά για την επιφυλακτική στάση της δυτικής εκκλησίας που στάθηκε εμπόδιο σε ορισμένες επιστημονικές θεωρίες. Ύστερα από την συνειδητοποίηση του οικολογικού προβλήματος, ορισμένοι επιστήμονες ξεκίνησαν να εκτοξεύουν τα βέλη τους προς τον χριστιανισμό κατηγορώντας τον πως είναι υπεύθυνος για το οικολογικό

πρόβλημα διότι δίδαξε στους ανθρώπους μέσα από τις γραφές το «κατακυριεύσατε την φύση». [7] Αυτές οι κατηγορίες όμως είναι αβάσιμες, διότι η άναρχη ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας δεν οφείλεται στον χριστιανισμό, διότι ο ανατολικός πολιτισμός του χριστιανισμού δεν έδειξε ποτέ το ενδιαφέρον του για τεχνικά έργα, όπως συναντάμε στην λατινική δύση. Έξαλλου η αρχή των οικολογικών καταστροφών σημειώθηκε σε περιοχές στις οποίες δεν υπήρχε ο χριστιανισμός, όπως για παράδειγμα στην Αίγυπτο και την Περσία. Τέλος η αγιογραφική παράδοση για την ορθή και λογική εκμετάλλευση των φυσικών πόρων δεν πρέπει να χρησιμοποιείται ως κατηγορία για τις οικολογικές καταστροφές του πλανήτη μας, διότι μέσα από τον χριστιανισμό ο άνθρωπος μαθαίνει πώς να είναι ολιγαρκής και εγκρατής, αποφεύγοντας έτσι τις υπερβολές.

Εν κατακλείδι παρά την μεγάλη και σχεδόν ανεπανόρθωτη οικολογική καταστροφή που έχει προκαλέσει στην φύση ο άνθρωπος, υπάρχει ακόμη η εύκαιρα για συνειδητοποίηση και αλλαγή των πράξεων του με σκοπό να επαναφέρει όσο το δυνατόν μπορεί την ισορροπία στην φύση άλλα και στην σχέση του με αυτή.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

- 3. Μαντζαρίδης Γεώργιος, *Χριστιανική Ηθική 1*, εκδ. Πουρναράς, Θεσσαλονίκη 2009, σελ 223.**
- 4. Συμεών Π. Κωνσταντινόπουλος, *Η οικολογική κρίση και η οικολογική εκπαίδευση*, εκτύπωση Γραφικές Τέχνες Μέλισσα, Φλώρινα 2004, σελ 42.**
- 5. Μαντζαρίδης Γεώργιος, *Χριστιανική Ηθική 2*, Ι.Μ Μονή Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 2015, σελ 573.**
- 6. Μαντζαρίδης Γεώργιος, *Χριστιανική Ηθική 1*, εκδ. Πουρναράς, Θεσσαλονίκη 2009**
- 7. Επισκόπου Αχελώου, Ευθυμίου κ. Στύλιου, *Άνθρωπος και φυσικό περιβάλλον (Η χριστιανική άποψη για το οικολογικό πρόβλημα)*, εκδ. Αποστολική Διακονία, Αθήνα 1987, σελ. 28.**